

HỒI THỨ BẢY MƯƠI SÁU
THÁI ĐỘ ANH HÙNG

Thấy Vương Lâm Hoa có dáng suy nghĩ, Chu Thất Thất nói tiếp :
- Ta mong người nên hiểu rằng làm một con người tốt thì trong đời sẽ được vui nhiều hơn một con người xấu !

Wương Lâm Hoa cứ đánh chữ làm thỉnh. Chu Thất Thất cũng không nói thêm gì nữa.

Bốn người cứ nắm tay nhau lần đi tới trước.

Không biết được bao lâu, nhưng mọi người đều có cảm giác thấy đã đi xa lắm, thế mà trước mắt vẫn âm u, hoang tối một màu không có gì biến đổi.

Hùng Miêu Nhi nồn nóng :

- Trầm Lãng, không đi làm đây chứ ?

Chu Thất Thất gắt :

- Làm sao được ? Hắn không bao giờ làm đâu !

Wương Lâm Hoa cười nhẹ :

- Người khác không tín nhiệm Trầm Lãng quá như cô tín nhiệm hắn đâu!

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Không tín nhiệm sao không đi riêng một mình đi !

Wương Lâm Hoa lại nín.

Hắn không muốn cãi nhau với những cô gái, nhất là cô gái...Chu Thất Thất.

Vả lại câu nói của nàng cũng không phải là sai !

Một lúc lâu, Vương Lâm Hoa lại cũng không dẫn được, hắn hỏi :

- Trầm Lãng, lúc bọn mình đi vô thì đâu có lâu quá như thế này ?

Trầm Lãng ngập ngừng :

- Cũng có thể do có người dẫn đường nên mình cảm thấy không lâu.

Chu Thất Thất nói liền theo :

- Đúng rồi ! Xí ! Một cái chuyện tầm thường vậy mà cũng không nghĩ ra nổi !

Cứ bị Chu Thất Thất " kê" mãi, Vương Lâm Hoa nổi đóa nín luôn.

Cả bọn làm thỉnh đi tới.

Đường vẫn tối om om mà in hình càng đi càng thấy hẹp lại mà vẫn không thấy loé một tia hy vọng gì cả, chính Chu Thất Thất bây giờ cũng đâm ra ngờ vực.

Vương lân Hoa hỏi gay :

- Trầm Lăng nhất định không làm đấy chứ ?

Chu Thất Thất rướn giọng :

- Làm sao lại...

Trầm Lăng thở ra :

- Đúng là làm rồi !

Vương lân Hoa cười nhạt :

- Bao nhiêu sinh mạng nơi đây đều giao hết cho huynh đài, thế mà huynh đài lại xem như trò chơi sao chứ ?

Hùng Miêu Nhi đâm tức :

- Đâu có phải Trầm Lăng cố ý dẫn đi như thế, nhưng trong lúc giữa bàn tay không thấy thì làm sao không làm được ? Người định đổ trách nhiệm cho một người à ?

Chu Thất Thất tiếp luôn :

- Đúng rồi, ta đã nói hồi nãy rồi, người cứ việc đi một mình đi chứ còn nói lằng chằng gì cho nhiều chuyện ?

Trầm Lăng tắc lưỡi :

- Đến nước này thì chắc phải do Vương huynh dẫn thử một chuyến xem sao !

Vương lân Hoa lật đật cười hòa :

- Trong lúc nôn nóng tiểu đệ nói càn thế thôi...các vị trách cứ làm chi...Trầm huynh mà không thể đưa chúng ta ra khỏi nơi này thì trong chúng ta còn ai mà có thể làm được nữa !

Tất cả đều làm thính và lại lần mò đi tới nữa.

Cứ đi mãi như thế, đã mỏi chân mà lại đói bụng, nhưng không một ai than vãn tiếng nào, vì dù sao, mạng sống vẫn là trên hết.

Chỉ có Chu Thất Thất thì ngậm miệng không thẩu, nàng vừa thở vừa rên nho nhỏ.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Mệt lắm rồi à ? Nghỉ một chút đi !

Chu Thất Thất nghiêm giọng :

- Không, tôi không có mệt...Đi, cứ việc đi tới !

Trầm Lăng dịu giọng :

- Sao lại không mệt ? Nhưng phải ráng nhé, Thất Thất nhé, ngoan đi nhé!

Chu Thất Thất cười :

- Chỉ cần một câu nói của anh như thế thì tôi cũng đủ hết mệt rồi !

Vương Lâm Hoa cười gằn :

- Không ai nói với tôi một câu như thế hết hèn gì tôi mệt muốn đứt hơi luôn !

Hùng Miêu Nhi nổi cáu :

- Mệt thì tại sao không ngồi xuống mà nghỉ cho khỏe đi ?

Vương Lâm Hoa thở hắt ra :

- Tôi chỉ nói thế thôi mà...Bọn mình bây giờ như người mù đi trong đêm tối, nhưng nhất định rồi sẽ có lối ra.

Hùng Miêu Nhi làm thinh nhưng hần cũng nhẹ nhẹ thở dài.

Trầm Lăng băn khoăn :

- Hồi nãy rõ ràng thấy đúng là con đường phía trái, nhất định không lầm thế mà tại sao mình lại đi lầm ? Không, nhất định sẽ có ngõ ra !

Vương Lâm Hoa chán nản :

- Bây giờ có trời mà biết !

Trầm Lăng nói lớn :

- Bất luận vấn đề ra sao, chúng ta cũng không nên thất vọng, và cũng không nên tính chuyện nghỉ ngơi gì cả. Cứ đi, nhất định rồi sẽ có lối thoát !

Hùng Miêu Nhi cũng quả quyết :

- Đúng rồi, còn đi được là còn tìm ra lối thoát !

Cả bọn hăng hái kéo nhau đi tới.

Qua một khúc quanh thình lình Chu Thất Thất đã trúng phải một vật gì khua leng keng.

Vương Lâm Hoa cúi xuống nhặt lên và hần vụt kêu tuyệt vọng :

- Thôi rồi, kể như bế mạc cuộc đời !

Hùng Miêu Nhi xô tới hỏi :

- Cái gì thế ? Chuyện gì mà...bế mạc ?

Vương Lâm Hoa ủ rũ :

- Cây đèn, cây đèn hết dầu mình liệng xuống đất khi nãy đây !

Hùng Miêu Nhi cũng đâm hoảng :

- Như vậy là đi riết rồi mình vòng y lại chỗ ban đầu à ?

Vương Lâm Hoa nói như một kẻ hết hơi :

- Đúng là đi trong cái vòng tròn chứ còn gì nữa !

Trầm Lăng vùng nói lớn :

- Như vậy là đúng rồi, mình đã có đường ra !

Vương Lâm Hoa hỏi dồn :

- Sao ? Có đường ra à ?

Trầm Lăng nói :

- Nếu quả thật trở lại y chỗ ban đầu thì đúng là mình có lối thoát.

Vương Lâm Hoa cười nhạt :

- Anh nói thật tôi hết đường hiểu nổi !

Trầm Lăng cười :

- Hồi nãy chúng ta dùng tay trái để lần theo vách, như thế là mình cứ quẹo theo phía trái, trúng nhầm chỗ tử lộ...vòng tròn. Chính cái con đường sống nằm bên phía phải mà mình không biết !

Vương Lâm Hoa vỗ tay :

- Đúng quá rồi, đúng là đã có ngõ thoát...

Chu Thất Thất thiếu chút nữa đã nhảy tung lên :

- Bây giờ có thấy ta nói đúng chưa ? Trầm Lăng không bao giờ lầm mà!

Vương Lâm Hoa cũng cười, nụ cười của hắn thật cởi mở :

- Hồi nãy tôi cũng đã nói rồi, trên đời này, ngoài Trầm Lăng ra không còn ai có thể dẫn bọn mình thoát được !

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Bây giờ chúng ta dùng tay phải lần theo vách, nhưng tay trái vẫn giữ nhau chứ đừng cho lạc.

Tia hy vọng loé lên, cả bọn không còn nghe mệt mỗi gì nữa, họ nắm chắc tay nhau lần theo vách...quả nhiên, lần này chỉ đi một quãng không xa trước mắt đã thấy chập chờn ánh sáng.

Càng đi gần lại, ánh sáng càng rõ hơn lên.

Chu Thất Thất chụp lấy tay Trầm Lăng, giọng nàng mừng rỡ :

- Kia rồi, miệng hang trước mặt rồi kia. Thấy hôn, đã nói Trầm Lăng giỏi lắm mà.

Giả như bình thường thì Hùng Miêu Nhi đã phải cười rộ lên vì câu nói của Chu Thất Thất, nhưng bây giờ thì chính hấn cũng mừng quýnh :

- Đúng rồi, quả là chúng ta đã thoát cả rồi !

- Phải hết sức cẩn thận, mình chưa thoát ra hấn, chỉ mới bắt đầu thôi !

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Mới bắt đầu nghĩa là sao ?

Trầm Lăng thở ra :

- Anh quên rằng Khoái Lạc Vương còn đang chờ chúng mình ngoài kia sao ? Chuyện đào thoát của mình bây giờ mới chính thức bắt đầu, sự gian khổ nguy nan hầy còn đang giăng hàng trước mặt.

Quả nhiên, Khoái Lạc Vương đang chờ ngoài cửa.

Ánh nắng chan hòa mặt đất, bầu trời xanh ngát một màu, đúng là một ngày không khí trong lành đẹp đẽ.

Một gian trại nhỏ nhưng khá là trang nhã, từng cơn gió nhẹ hất vào lung lay rèm trúc, Khoái Lạc Vương ngồi trên ngai trong trại y như một nhân sĩ thừa lương.

Trước mắt ông ta bày một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bầu rượu hương men phùng phức, và tự nhiên, có rượu là có gái, hai ả nữ tỳ mơn mớn hầu ở hai bên.

Ngoài ra, hôn ba mươi tên vệ sĩ thiếu niên mình vận kinh trang, tay bông gươm bén, đứng sắp hàng sau trại hùng hùng củ củ.

Ông ta nhìn Trầm Lăng, vẻ mặt tuy không đổi sắc nhưng không làm sao giấu được ít nhiều thất vọng.

Trầm Lăng không tiêu tụy như ông ta tưởng, hấn vẫn đỉnh đạt uy phong.

Hắn vẫn uốn ngực thẳng lưng, đôi mắt hắn vẫn ngồi ngồi.

Và điều mà Khoái Lạc Vương có thể tức tối nhất là vành môi của hắn, vành môi vẫn nhếch một nụ cười ngạo nghễ !

Nhưng quả là một bậc niều hùng như Trầm Lăng đã từng khen, tuy có chỗ không được hài lòng. Khoái Lạc Vương vẫn cười ha hả :

- Thật là hay, các vị cuối cùng rồi cũng vẫn đến đây !

Trầm Lăng mỉm cười :

- Tại hạ đâu có dám để cho các hạ phải thất vọng !

Khoái Lạc Vương chớp chớp mắt :

- Bản vương biết Trầm Lăng là con người không giờ để cho ai thất vọng cả. Bởi vì nếu các vị không ra được thì bản vương sẽ mất cả hứng thú !

Trầm Lăng cười :

- Trên đời này lại có người không ra được con đường đó hay sao ?

Hắn vừa cười vừa đi thẳng tới.

Chu Thất Thất, Hùng Miêu Nhi , và Vương Lâm Hoa nối tiếp theo sau.

Bọn họ cũng cố rắng uốn ngực thẳng lưng đi như Trầm Lăng, nhưng sự thất thì hai chân họ đã muốn sụm và bụng đói cồn cào !

Khoái Lạc Vương đưa chén lên, rượu trong chén óng ánh như pha lê, ông ta nhướng mày cười lên :

- Bản vương có ý mời các hạ đôi chén, nhưng nghĩ rằng các vị đang gấp lên đường, vì thế cho nên những chén mời xin hẹn kỳ sau vậy !

Hùng Miêu Nhi nổi đóa, hắn muốn chửi thề ít tiếng cho đã, nhưng hắn cố cắn răng nén giận.

Đang lúc đói, sâu rượu lại hoành hành, lão cố tình làm cho mùi rượu bay ra rồi lại chêm thêm một câu xóc óc thế có đáng chửi vào mặt lão không chứ ?

Chu Thất Thất mặt quá dựa vào mà gần như là ngã hẳn lên lưng Trầm Lăng, nàng nói nhỏ nhỏ :

- Đi mau đi, đi mau cho khỏi nơi này, tôi ghét cái tuồng mặt của hắn quá!

Khoái Lạc Vương cứ nâng chén rượu cười cười :

- Các vị cần đi mà bản vương thì không đưa xa được, chỉ xin kính các vị một chén và xin kính chúc các vị thượng lộ bình an vậy !

Lão đưa chén lên môi uống cạn và đánh khà một tiếng thật dài.

Hùng Miêu Nhi chợt cười ha hả :

- Người uống một mình buồn quá vậy, người bạn cũ của người đây, người bạn mà sinh tiền luôn luôn kề cận bên người, hãy uống với hần đi, hần đang nhìn người đó !

Nói dứt câu, Hùng Miêu Nhi đi thẳng lại ném xác Độc Cô Thương xuống bên cạnh Khoái Lạc Vương.

Xương đầu tuy bị bể nát, nhưng đôi mắt Độc Cô Thương vẫn còn nguyên, đôi mắt trợn trừng trắng dã.

Dám nữ tỳ hoảng hốt, bùm mặt run rẩy thối lui.

Khoái Lạc Vương nín cười tái mặt.

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng :

- Độc Cô huynh ơi, chẳng những ban ngày anh cần bầu bạn với hần cho vui, mà ban đêm cô tịch lạnh lắm, cho nên, khi đêm về, anh cũng đừng quên hần nhé !

Khoái Lạc Vương vỗ bàn quát lớn :

- Câm miệng lại !

Đôi mắt mèo của Hùng Miêu Nhi chớp sáng ngời ngời :

- Đêm đến, những oan hồn tìm đến trò chuyện với người chắc không ít lắm đâu, có phải thế không ? Bây giờ thêm một oan hồn nữa thì có chi mà sợ ?

Khoái Lạc Vương trừng mắt :

- Người...người không đi thì ta...

Hùng Miêu Nhi vừa bước đi vừa cười sằng sặc :

- Trong đời làm quá nhiều tội ác, đêm xuống oan hồn đến gọi tên.

Khoái Lạc Vương nắm chặt tay, chén rượu nát nghe rào rào.

Vương lân Hoa vừa bước qua khỏi vút xoay lại đưa một ngón tay :

- Nhớ cho rằng phải đúng một tiếng đồng hồ đã nhé !

Đang cơn tức tối, Khoái Lạc Vương quát lớn :

- Một tiếng đồng hồ không hơn không kém đi mau !

Vương lân Hoa cười :

- Sao lại đem cơn tức với Hùng Miêu Nhi mà trút cả vào tôi ?

Nhìn theo Hùng Miêu Nhi và Vương lân Hoa, Trầm Lăng mỉm cười thấp giọng :

- Hai người tuy gian trá ngay thẳng khác nhau, nhưng hoàn cảnh này họ đều tỏ rõ được khí phách !

Chu Thất Thất cười :

- Có thể cùng chung với anh được thì đâu có hạng tầm thường !

Trầm Lăng dịu dàng đi lại trước mặt Khoái Lạc Vương và khẽ gật đầu mỉm cười :

- Ngày nay từ giã, không biết khi nào gặp lại !

Khoái Lạc Vương cười gằn :

- Yên lòng, ngày gặp lại sẽ không xa đâu !

Trầm Lăng thở ra :

- Tuy giận, nhưng các hạ vẫn không chịu nuốt lời, vẫn cho bọn này đúng một tiếng đồng hồ, như thế, Khoái Lạc Vương nao giờ cũng vẫn là Khoái Lạc Vương, tại hạ thật vô cùng khâm phục !

Lặng thinh một lúc, Khoái Lạc Vương bật cười :

- Hay, trong đời này, xem chừng ngoài Trầm Lăng ra, không còn ai xứng đáng là tri kỷ của bản vương, trong thiên hạ anh hùng, trừ Trầm Lăng ra, không còn ai đáng lọt vào mắt bản vương nữa cả !

Ông ta vụt ngưng cười, tia mắt chiếu vào mặt Trầm Lăng một cách dữ dằn :

- Chỉ có điều..Bản vương đãi người không bạc, tại sao người lại cứ muốn đổi đầu với bản vương chứ ?

Trầm Lăng cười điềm đạm :

- Có thể rằng ngay khi mới sinh ra thì tôi đã đổi đầu với các hạ rồi!

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Tốt lắm, nếu không có con người để đổi đầu với bản vương, thì có lẽ ngày này qua ngày khác bản vương không còn biết thú vị là gì nữa.

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Dù gì họ Trầm cũng thành thật kính các hạ là anh kiệt trong thiên hạ. Ngày sau, nếu không may các hạ lọt vào tay tại hạ, thì nhất định tại hạ sẽ dành cho các hạ một cái chết xứng đáng với hào khí đó.

Khoái Lạc Vương đưa chén lên cười lớn :

- Thân mình bị đặt vào một hoàn cảnh như thế này, trừ Trầm Lăng ra, trong thiên hạ nhất định không ai còn có thể giữ vững nét hào hùng như thế, nội một điểm đó, các hạ cũng rất xứng vào hàng anh kiệt.

Lão ta đưa mắt về phía nữ tỳ và vẫy tay :

- Trầm công tử là đương đại anh hùng, hãy rót rượu để bản vương kính người một chén.

Bọn nữ tỳ trên trời nhìn Trầm Lăng và một ả khoan thai bước tới rót một chén rượu đầy, yếu điệu dâng lên :

- Trầm công tử, thiếp xem chừng công tử đã mệt mỏi quá rồi, tội chi công tử cứ khăng khăng chuốc cái khổ vào mình như thế ? Chi bằng...chi bằng công tử hãy về cùng với vương gia, để chung hưởng vinh hoa phú quý.

Trầm Lăng tiếp lấy chén rượu mỉm cười không nói.

Chén rượu vừa sang tay Trầm Lăng, Khoái Lạc Vương đã hất chân lên, cô gái dâng rượu bị đá văng tuốt vô góc trại lẫn cù hai ba vòng, cô ta lóp ngóp đứng lên run rẩy :

- Vương gia, nô tỳ...nô tỳ muốn vì Vương gia mà thuyết phục...

Khoái Lạc Vương trừng mắt :

- Trầm công tử là vị anh hùng trong thiên hạ, người dám mở miệng nói ra những lời như thế, người đã biết tội của người chưa ?

Trầm Lăng hai tay nâng chén nghiêm chỉnh :

- Cho dù hoàn cảnh như thế nào đi nữa, tình tri ngộ của các hạ, Trầm Lăng này cũng xi nguyện khắc cốt ghi xương.

Khoái Lạc Vương cũng nâng chén :

- Xem chừng tình của chúng ta nằm trong chén rượu này rồi, nếu còn có cơ hội gặp lại, thì chỉ sợ rằng sẽ không còn lời nói nào để nói với nhau !

Dứt câu, lão ta nhìn Trầm Lăng một cái thật dài và lẳng lẳng nâng chén rượu lên nốc cạn.

Trầm Lăng nói thật chậm :

- Chúng ta có thể cùng uống với nhau một chén này tưởng không phải là chuyện dễ.

Khoái Lạc Vương nói một bằng giọng sang sảng :

- Đúng chúng ta cùng sống với nhau như thế, đã là một chuyện quá khó rồi, ngày nay, lại cũng có thể cùng uống với nhau một chén trong hoàn cảnh đối đầu thì quả hơn một ngàn chén của bọn phàm phu tục tử !

Trầm Lăng đưa chén lên cao :

- Đã thế, xin mời !

Khoái Lạc Vương cũng nâng chén thật cao :

- Xin mời !

Hai người cùng ngửa mặt uống luôn một lượt.

Bọn " Cấp Phong Kỵ Sĩ" và đám nữ tỳ nín hơi sững sốt, không khí chung quanh vụt nặng nề bi thương mà hùng tráng lạ lùng.

Đây là chén rượu của anh hùng, đây là chén rượu vừa ghim nhau, vừa kính mến nhau, của hai kẻ anh hùng trong thiên hạ.

Bao nhiêu hào khí và ít nhiều ngạo nghễ đều cùng một lúc rót trọn vào chén rượu tưng thân.

Luôn cả Chu Thất Thất cũng cảm thấy có quá nhiều ý vị trong chén rượu cùng mời cùng uống ấy.

Tuy đang mệt mỏi, tuy đang đói lả và tuy đang nặng niềm lo cho bước đường sắp tới, nhưng nàng cũng cảm thấy máu nóng dâng lên theo chén rượu hào hùng.

Và cũng chính bởi sự xúc động lạ lùng ấy mà nàng bỗng nhiên tươm nước mắt.

Cạn xong chén rượu Khoái Lạc Vương ngửa mặt thở dài :

- Hừ, đi !

Trầm Lăng chậm rãi vòng tay và chậm rãi quay mình.

Hắn đi một cách tự nhiên và không hề quay ngoắt lại.

Chu Thất Thất vịn vai Trầm Lăng và khe khẽ thở dài :

- Tôi thật không hiểu nổi ! Hắn đối xử quá tốt với anh như thế mà tại sao hắn lại cứ muốn giết anh !

Trầm Lăng buồn buồn :

- Hắn không thể có cách lựa chọn nào khác, mà tôi cũng không có cách lựa chọn nào khác được...đó là một trường hợp không làm sao đổi...từ xưa đến nay, những kẻ anh hùng dường như sinh ra là đối địch chứ không phải sinh ra để đồng tình !

Chu Thất Thất trố mắt :

- Anh hùng ? Hắn cũng có thể gọi là anh hùng ?

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Hắn tuy là một kẻ ác độc gian hiểm, nhưng vẫn là một kẻ anh hùng. Không ai có thể phủ nhận được thực tế ấy cả !

Chu Thất Thất cau mặt thì thầm :

- Anh hùng...anh hùng...có lúc thật tình tôi không thể hiểu nổi hai tiếng anh ra làm sao cả, và ai là người có thể giải thích được như thế nào là anh hùng trong thiên hạ ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Không ai có thể giải thích được cả !

○○○

Bây giờ thì không còn thấy Khoái Lạc Vương cũng không còn thấy mái trại của hắn nữa.

Thoát khỏi tầm mắt của Khoái Lạc Vương, chẳng những Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa mà luôn cả "tượng sắt" Hùng Miêu Nhi cũng không làm sao đi thẳng lưng nổi nữa, chân họ nghe y như đeo một thớt đá trăm cân!

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Đói quá rồi, Trầm Lăng, ráng tìm một chút nước uống có được không ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Kể ra thì Trầm Lăng đỡ quá, hắn còn uống được một chén rượu ngon !

Chu Thất Thất háy mắt :

- Ganh à ?

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Tại làm sao phải ganh ? Tôi chỉ thấy thích thú có được người bạn anh hùng, luôn cả kẻ địch sống chết mà vẫn phải kính trọng hắn như thế ấy, thì tại sao lại ganh tỵ chứ!

Chu Thất Thất bật cười :

- Con mèo hoang quả là một người bạn tốt, nếu tôi có một đứa em gái nhất định tôi sẽ gả cho anh gấp !

Hùng Miêu Nhi càng cười lớn hơn :

- Cô không có em gái, xem chừng có lẽ tôi phải đợi đến lúc cô với Trầm Lăng sinh con gái họa may !

Chu Thất Thất đỏ mặt, rửa:

- Miệng mèo hoang thì đúng là nói hơi...chuột chết !

Vương Lâm Hoa hứ một tiếng tỏ vẻ bất bình :

- Đến nước này mà còn nói đùa được thì phục hết sức !

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Người mà biết cái quái gì ? Bây giờ thì mới đúng là lúc cần phải đùa đấy chứ.

Vương Lâm Hoa cười khẩy :

- Không lo thoát cho sớm chỉ sợ rồi đây phải đùa dưới đao của Khoái Lạc Vương. Xem chừng cái điệu này thì tại hạ chắc đành phải đi trước.

Trầm Lăng nhìn hẩn, nghiêm giọng :

- Bây giờ chúng ta là những kẻ đã dùng đến sức cuối cùng, nếu cố đi thật mau thì sẽ không ráng được bao xa nữa đâu. Không chừng chỉ ráng chừng năm ba bước là đã ngã quỵ. Bởi vì càng cố gắng trong lúc kiệt sức, thì sức lại càng mau kiệt !

Vương Lâm Hoa thở ra :

- Thực tế thì như thế, nhưng thực tế thì chúng ta chỉ có được mỗi một tiếng đồng hồ !

Trầm Lăng nói :

- Nếu quyết tâm tìm con đường sống thì một tiếng đồng hồ cũng không phải ngắn.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Thế thì bây giờ...

Trầm Lăng chận nói :

- Bây giờ việc cần làm trước nhất là đi tìm một nơi có nước, người có ý chí, tức là đã có sắt, mà nước thì lại chính là gang, có nước uống thì ráng nhìn đôi nôi.

oOo

Một tay cầm chén rượu một tay se sẽ vuốt râu, Khoái Lạc Vương ngồi suy nghĩ.

Một gã thiếu niên vận áo đen hối hả chạy vào, gã quỳ xuống vừa thở vừa nói :

- Bẩm báo Vương gia, thuộc hạ đã trông thấy Trầm Lãng.

Khoái Lạc Vương nhướng mày :

- Nói tiếp !

Gã áo đen nói :

- Thuộc hạ và hai mươi chín anh em vâng lệnh Vương gia, đã tìm chỗ kín mai phục, đã tìm những tàng cây cao...

Khoái Lạc Vương gật :

- Nói dài dòng, ai lại không biết cái chuyện mai phục !

Gã thiếu niên áo đen lật đật mọp xuống :

- Lúc thuộc hạ nhìn tại haáy bọn họ, thì chính là lúc mà họ đi hết muốn nổi, nhưng...nhưng Trầm Lãng...Trầm Lãng thì vẫn trong sáng mạnh mẽ như thường...

Khoái Lạc Vương nắm chặt hai tay :

- Tiểu tử Trầm Lãng quả là lợi hại...

Ông ta lại hỏi :

- Còn Hùng Miêu Nhi ?

Gã thiếu niên áo đen nói :

- Hùng Miêu Nhi thì xem có vẻ mệt lắm, nhưng luôn luôn nói chuyện cười cợt với cô gái họ Chu. Thuộc hạ không nghe họ nói những gì, nhưng nhìn vẻ mặt thì họ rất là vui vẻ.

Khoái Lạc Vương cau mày :

- Lợi hại, quả thật là lợi hại, Trầm Lãng, Trầm Lãng...Hừ, người quả thật xứng là một đối thủ của bản vương.

Cô gái dâng rượu đứng bên miệng hỏi :

- Đi chậm thì có gì mà lợi hại ?

Khoái Lạc Vương thở hắt ra :

- Bằng vào sức khỏe của họ thì trong lúc này, nếu mà họ đem toàn lực để tranh thủ thời gian, thì nhất định không đến nửa tiếng đồng hồ, họ sẽ ngã quỵ tất cả. Với hoàn cảnh này, nếu không phải là chủ trương của Trầm Lãng thì nhất định không kẻ nào đủ can đảm để mà đi chậm !

Cô gái cau mặt và vụt kêu lên :

- Có một đối thủ như Trầm Lăng thì quả thật là đáng sợ !

Khoái Lạc Vương trợn mắt :

- Người quên rằng đối thủ của hần là ai à ?

Bị tiếng gắt của Khoái Lạc Vương, cô gái xanh mặt cúi đầu :

- Vâng, vâng...hần dù có lợi hại cách mấy, cũng không...không làm sao sánh nổi với Vương gia !

Lặng thinh một lúc Khoái Lạc Vương hỏi lại :

- Bây giờ chúng đang đi về hướng nào ?

Gã thiếu niên áo đen nói :

- Xem chừng chúng lần xuống bìa suối.

oOo

Chu Thất Thất nhảy tưng lên :

- Tới rồi, tới rồi...may mà nơi đây còn có được một dòng suối !

Vương Lâm Hoa mím môi :

- Nếu Khoái Lạc Vương cho người mai phục dưới dòng suối này, thì biết đâu chúng ta chẳng là những con thiêu thân nhảy vào lưới lửa !

Trầm Lăng cười :

- Còn trong vòng một tiếng đồng hồ, nhất định Khoái Lạc Vương vẫn còn tôn trọng lời hứa, quyết rằng hần không khi nào tấn công chúng ta đâu. Hần tuy không phải là quân tử, nhưng điều này tôi có thể tin được hần.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Sao anh dám tin chắc như thế ?

Trầm Lăng cười :

- Bởi vì tôi đã lấy tư cách anh hùng mà đối với hần, tự nhiên hần không bao giờ lại chịu tự bỏ cái tư thế anh hùng ấy. Huống chi hần cần có thái độ như thế để tỏ rõ thủ đoạn của mình, làm cho chúng ta chết mà phải phục.

Chu Thất Thất vụt kêu lên :

- Biết đâu, hần sẽ rải thuốc độc xuống dòng suối ?

Vương Lâm Hoa lắc đầu :

- Chuyện đó thì cô cứ yên tâm, nước chảy thì không bao giờ có thể rã độc được.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Cái gì mà có vụ độc trong đó thì mình phải tin vào sự nhận xét của Vương Lâm Hoa, cũng như muốn làm thợ mộc thì phải tôn Lỗ Ban làm sư tổ vậy mà !

Chu Thất Thất không cười mà lại thở ra :

- Tôi thì tôi có linh cảm rằng hẳn sẽ không để cho mình uống nước...

Như sợ không ai tin, Chu Thất Thất lại hát hăm :

- Thật mà, các người tuy cái gì cũng giỏi, nhưng nhất định không có được cái trực giác như tôi đâu. Cái món trời dành riêng cho những cô gái mà!

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Tôi thì tôi rất tin vào trực giác đó, nhưng vài trời lần này cái trực giác của cô bị lạc.

Trầm lặng làm thinh. Cả bọn cũng làm thinh xăm xăm đi xuống suối.

Dòm lên dòm xuống thấy hai bên bờ suối lạnh trang, Hùng Miêu Nhi kêu lên một tiếng mừng rỡ và nhảy ào lại ngồi chồm hổm dựa bờ suối định vốc nước lên tay.

Chợt nghe từ trên dòng suối có tiếng cười ồn ào :

- Cài bày heo này rần mắt thật, bay đã tắm mà còn ỉa dưới nước nữa thì ai mà uống cho nổi ?

Hùng Miêu Nhi giật mình đứng nhóng dậy dòm lên

Từ bên trên dòng suối, ba cô gái ăn vận theo lối mục nữ đang đứng vỗ tay cười hỉ hỉ và một bầy vừa heo nái vừa heo con mập ú đang lội ào ào dưới nước.

Ngoài ra, từ trên dòng suối ấy, nào là bò, dê, gà, vịt, luôn cả chó cũng lội bì bõm và ỉa dưới suối !

Hùng Miêu Nhi giận quá nhảy dựng lên chửi ó :

- Mẹ nó, đồ mắc toi, mắc dịch...đồ chết bầm...

Đám mục nữ vỗ tay cười hăng hắc :

- Có nước mà không uống được ! Hay, hay, có nước mà không uống được !

Chu Thất Thất thở dài sườn sượt :

- Tôi nói có sai đâu !

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng trèo treo :

- Ác tặc, súc sinh...thật là quân khốn nạn...

Chu Thất Thất cười gượng :

- Cái việc làm tổn đức này nếu không phải Khoái Lạc Vương thì không còn ai nghĩ ra nổi !

Vương lân Hoa đứng lặng đi mấy phút, rồi hấn vụt ngồi xuống hai tay vốc nước uống nghe ừng ực !

Chu Thất Thất trố mắt :

- Trời đất ! Nước cút heo cút chó không mà cũng uống à ?

Vương lân Hoa uống no đứng dậy nói một cách tự nhiên :

- Nếu nằm thoi thóp giữa sa mạc mà có được nước cầu tiêu thì cũng là quý hóa !

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Nhưng người...người...

Vương lân Hoa cười :

- Đại trượng phu có thể co mà cũng có thể duỗi, " Hoài Âm Hầu" Hàn Tín mà còn có thể chịu nhục lòn tròn giữa chợ, thì cái tên hậu sinh vô tài vô tướng như Vương lân Hoa này sao lại không có thể uống một chút nước cút này được chứ ? Hừ, để cho đến lúc các người đi hết nổi rồi thử xem cái thứ nước này có quý không thì biết !

Chu Thất Thất kéo tay Trầm Lăng :

- Anh...anh mà uống cái thứ...nước này thì đừng có bao giờ ngó mặt tôi nữa nhé !....

Trầm Lăng lắc đầu ngao ngán :

- Thật tình thế quả là khốn đốn...tôi chỉ sợ các người không còn sức...

Chu Thất Thất dậm chân :

- Tôi thà chết chứ không bao giờ chịu uống nước dơ như thế.

Hùng Miêu Nhi nhăn mặt :

- Tôi cũng nhất định không uống nổi !

Suy nghĩ một hồi, Trầm Lăng nói :

- Bây giờ chúng ta cứ men theo bờ suối này mà đi không cần ẩn núp gì nữa cả, nếu họ có nom theo, mình đi như thế họ càng không đoán nổi ý định của mình.

Tuy không cãi lại lời Trầm Lăng, nhưng Vương Lâm Hoa nói bằng một giọng cự nự :

- Nhớ rằng giao kết không còn bao lâu nữa đấy nhé !

oOo

Hết chén này đến chén khác, Khoái Lạc Vương cứ uống liên miên không nghỉ.

Đó cũng là một lối bộ lộ sự sốt ruột.

Lại một gã thiếu niên áo đen chạy vào sụp xuống :

- Bẩm cáo Vương gia, bọn họ đã đến bên dòng suối !

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Chỉ tiếc rằng ta không nhìn được tận mặt, không trông rõ được bộ mặt nhân nhố của chúng trong lúc này.

Gã thiếu niên áo đen cười hùa theo :

- Cái gã Hùng Miêu Nhi tức muốn lòi tròng con mắt, cô gái họ Chu thì thiếu điều muốn khóc, luôn cả Trầm Lăng cũng sưng sờ...

Khoái Lạc Vương vỗ tay :

- Diệu kế của bản vương thì ai có thể đoán được. Thấy nước trước mắt mà không uống được, nhất định bọn chúng dở cười dở khóc !

Gã thiếu niên áo đen cười :

- Điều đáng cười hơn hết là cái gã thiếu niên có bộ mặt trắng bệch ấy, chú ta bình tĩnh uống một bụng no bốc kè !

Khoái Lạc Vương vụt kêu lên thảng thốt :

- Vương Lâm Hoa uống à ?

Thái độ giật mình của Khoái Lạc Vương làm cho gã thiếu niên áo đen hoảng hốt :

- Vâng, vâng...hắn uống...

Khoái Lạc Vương bật ngửa trên ghế thở ra :

- Giải cho Vương Lâm Hoa, không ngờ hắn lại có thể nhẫn nhục như thế ấy...Xem chừng chỉ có con người đó là nguy hiểm, không thể xem thường hắn được...

Chừng như không dẫn được, cô gái dâng rượu cau mày :

- Cái con người mà luôn cả nước cốt nước đá cũng uống thì có đáng gì mà gọi là lợi hại !

Khoái Lạc Vương trừng mắt :

- Người mà biết cái gì ? Lúc hung hãn thì hung hãn hết sức, lúc nhẫn nhục thì nhẫn nhục tận cùng, loại người như đó mới đúng là con người lợi hại. Cái khuyết điểm duy nhất của Trầm Lăng là da mặt không dày, lòng dạ không ác, cái đó sẽ cản trở không cho hắn làm nên việc lớn, nội một điểm đó, hắn không làm sao bì kịp Vương Lâm Hoa.

Lão ta ngửa mặt cất giọng trầm trầm :

- Đổi lại là ta thì ta cũng uống nước đó ngay.

Ả nữ tỳ cúi mặt không dám hó hé một lời nào nữa.

Qua một phút lại một gã thiếu niên áo đen khác chạy vào quỳ xuống :

- Bẩm cáo Vương gia, bọn họ đã men theo bờ suối đi thẳng trở lên.

Đôi mắt Khoái Lạc Vương quắc sáng ngời ngời :

- Cách họ đi như thế nào ?

Gã thiếu niên đáp :

- Họ men theo bờ suối và vẫn đi rất chậm rãi.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt :

- Họ đi tro tro ngoài bờ suối à ?

Gã thiếu niên áo đen nói :

- Bẩm không, họ đi rất từ từ, không có vẻ hối hả lẫn trốn, họ đi như những kẻ dạo chơi.

Nhìn qua giọt nước báo giờ, Khoái Lạc Vương khẽ cau mày :

- Qua hết ba phần tư của thời gian ước hẹn rồi, thế mà họ lại không nôn nóng, không lẫn trốn...Trầm Lăng...hừ...Trầm Lăng, gã tiểu tử này muốn giở trò gì đây chứ ?

